



Arrest

nr. 182 667 van 22 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat I. MOHAMMAD en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en sjiit te zijn. U verliet Pakistan in januari 2015 en diende op 14 juli 2015 een 1e asielaanvraag in. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vatte de door u aangehaalde feiten als volgt samen:

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken, een sjiitische moslim zijn en afkomstig zijn uit Ali Sheri, Kurram Agency. Er heerst al jaren een sectair conflict in uw regio. U werkte als bakker een tijdje voor een ngo. De gemeenschap der sjiieten richtte verschillende milities op om te strijden tegen de Taliban. U zou onder druk gezet zijn om hen te steunen. U zou nooit deelgenomen hebben aan de gevechten, maar u zou geholpen hebben door voedsel te koken. Tijdens een gevecht aan het front zou

u terwijl u brood aan het bakken was, gevangen genomen zijn door de Taliban. U diende voor hen te koken. Na 17 dagen wist u te ontsnappen. Hierna zou u over land naar Europa gevlucht zijn, waar u op 14 juli 2015 een asielaanvraag in België indiende. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een domiciliering, een huwelijksakte, schoolattesten, een brief van een ngo, een brief van Tehrek-e-Hussaini, een brief van Anjuman-e-Hussainia, kopies van uw identiteitskaart en die van uw ouders, een police/ character certificate en nieuwsartikels met een algemene inhoud.

Het Commissariaat-Generaal beoordeelde deze feiten als niet geloofwaardig en kende u noch de Vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toe. Op 7 december 2015 werd de negatieve beslissing van het CGVS betekend. Op 2 januari 2016 tekende u beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RvV). De beslissing van het CGVS werd op 4 april 2016 bevestigd door de RvV. U ging hier niet tegen in beroep.

U diende een 2e asielaanvraag in op 11 mei 2016. Deze werd op 6 juni 2016 door het CGVS in overweging genomen. In deze aanvraag verklaarde u dat in Abu Dhabi had gewerkt van april 2011 tot februari 2013 en dat u vervolgens terug naar Pakistan werd gedeporteerd op basis van uw sjiitische geloof. U verklaarde dat u van februari 2013 tot januari 2015 in Parachinar, Kurram Agency hebt gewoond en dat u in 2015 Pakistan hebt verlaten met een vlucht van Peshawar naar Teheran. Verder baseerde u zich op de verklaringen van uw eerste asielaanvraag. U voegde toe dat u een vrees koesterde ten aanzien van uw gemeenschap vanwege uw verblijf bij de vijanden in Europa. U verklaarde dat uw neef S.(...) A.(...) recentelijk stierf in de explosie in Eidgah bazaar, Parachinar.

Ter ondersteuning van uw 2e asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een gedeeltelijke kopie van uw paspoort, uw rijbewijs, uw identiteitskaarten van Pakistan en van de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), uw National Identity Card for Overseas Pakistanis (NICOP), een kopie van de identiteitskaarten van uw vader en moeder, uw huwelijksakte, een brief over uw huwelijk, een badge voor uw rijlessen in Abu Dhabi, 23 foto's, een verzending, informatie over uw regio, 2 kopieën van identiteitskaarten geniet aan uw huwelijksakte, een enveloppe.

Op 26 september 2016 bezorgde uw advocaat via e-mail een volledige kopie van uw paspoort, een kopie van een document over de samenstelling van het ouderlijk gezin van uw vrouw (form B), een kopie van 10 medische documenten over de geboorte van uw kind.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo dient te worden vastgesteld dat u de bevindingen die door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) werden gedaan tijdens uw eerste asielaanvraag over uw niet-recente herkomst uit Kurram Agency, zelf bevestigde door nu bij uw tweede asielaanvraag aan te geven dat u in werkelijkheid meerder jaren in Abu Dhabi woonde en werkte. De vaststelling dat u initieel poogde deze essentiële gegevens verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties, ondermijnt reeds ten zeerste het geloof in uw algemene oprechtheid. Bij uw tweede asielaanvraag gaf u eindelijk toe langere tijd in het buitenland verbleven te hebben, maar u was nog steeds niet in staat om uw verblijfplaatsen tussen 2013 en 2015 te staven. Uw bewering dat u in die periode terug in Kurram Agency verbleef is om onderstaande redenen ongeloofwaardig.

*Vooreerst merkt het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat u in uw tweede asielaanvraag van **geen nieuwe elementen** aanbracht die wijzen op een **persoonlijke vrees**.*

In het gehoor op het CGVS van 21 september 2016 haalde u in eerste instantie dezelfde elementen als in uw 1e asielaanvraag aan, met name de gedwongen rekrutering door de sjiitische gemeenschap en de ontvoering door de Taliban in januari 2015 (gehoorverslag CGVS, p. 6, 7, 18). Dit stereotype asielrelaas werd door het CGVS reeds eerder als niet geloofwaardig beoordeeld. De beoordeling van het CGVS werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RvV). U haalde geen nieuwe elementen aan die een ander licht op deze beoordeling zouden kunnen werpen.

Er kan evenmin geloof gehecht worden aan uw zeer vage verwijzing naar een vrees ten aanzien van uw eigen gemeenschap vanwege uw verblijf bij de "vijanden" in Europa (gehoorverslag CGVS, p. 23). U

bracht deze vrees aanvankelijk niet ter sprake toen u meermaals gevraagd werd naar de redenen waarom u Pakistan hebt verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd of u nieuwe elementen wilde bespreken, antwoordde u eerst spontaan "het nieuwe element in de tweede asielaanvraag is dat ik alles nu eerlijk heb gezegd, ik heb niets verborgen" (gehoorverslag CGVS, p. 18), waarmee u duidelijk verwees naar de nieuwe verklaringen over uw periode in Abu Dhabi tussen 2011 en 2013 (gehoorverslag CGVS, p. 2, 14). Deze jaren in het Midden-Oosten staan echter los van de door u aangehaalde vluchtaanleiding uit Kurram Agency in januari 2015 (gehoorverslag CGVS, p. 6, 7). Toen men u daarom opnieuw vroeg naar "nieuwe redenen", verwees u dan weer naar een uiterst vage "vrees om vermoord te worden" in Pakistan (gehoorverslag CGVS, p. 18). Pas in laatste instantie vermeldde u dat u problemen zou kennen als u vanuit Europa zou terugkeren naar uw gemeenschap (gehoorverslag CGVS, p. 18). U verbond deze vrees echter meteen met de reeds ongeloofwaardig bevonden gedwongen rekrutering in Kurram Agency ("ze willen niet dat mensen de regio verlaten zonder hun toestemming", gehoorverslag CGVS, p. 18). U ontweek bovendien de vraag of er enige aanwijzingen bestonden voor deze ingeroepen vrees, door opnieuw in vage termen te spreken over het beweerde lot van iemand die was "ontsnapt" (gehoorverslag CGVS, p. 23) en door vervolgens meteen over te gaan op de onmogelijke terugkeer naar uw streek vanwege het gevaar op de weg (gehoorverslag CGVS, p. 23). Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen persoonlijke vrees op basis van uw verblijf in Europa van maart 2015 tot heden.

Het eventuele overlijden van uw neef bij een explosie in de Eidgah bazaar (gehoorverslag CGVS, p. 16), dat overigens niet met documenten werd gestaafd, duidt niet op een persoonlijke vrees voor vervolging.

Ten tweede kan het Commissariaat-Generaal nog steeds geen geloof hechten aan uw beweerde **recente herkomst** uit Kurram Agency. U legde **geen enkel doorslaggevend document** voor om uw beweerde continue verblijf in Kurram Agency na aankomst op de luchthaven van Peshawar in februari 2013 te staven (zie kopie paspoort; gehoorverslag CGVS, p. 2, 5), en gaf geen aannemelijke uitleg voor dit gebrek aan documenten.

De kopie van het certificaat over de gezinssamenstelling (form B) van uw echtgenote dateert van 2011 en toont dat uw toen 16-jarige vrouw op dat moment nog niet gehuwd was. U legt geen recente gezinssamenstelling voor waaruit de samenstelling van jullie gezamenlijk gezin zou moeten blijken. U legde ook geen recentere identiteitsdocumenten van uw echtgenote voor, en gaf geen afdoende verklaring voor dit gebrek aan documenten. Het is immers niet geloofwaardig dat uw vrouw niet over een identiteitskaart zou beschikken. Dit document is in Pakistan immers verplicht voor meerderjarige burgers (zie "COI Focus Pakistan: Identiteitsdocumenten" toegevoegd aan uw dossier). Uw verklaring dat vrouwen "doorgaans" geen identiteitskaart hebben (gehoorverslag CGVS, p. 15) is niet aannemelijk, aangezien u zelf een kopie van de identiteitskaart van uw moeder hebt voorgelegd (zie documenten). Ook aan uw daaropvolgende excuus "we trouwden, ik kwam naar hier, ze had niet de kans om te gaan" (gehoorverslag CGVS, p. 16) kan geen enkel geloof worden gehecht, daar u volgens uw verklaringen in 2012 zou zijn getrouwd en van 2013 tot 2015 in Parachinar zou hebben gewoond. Geconfronteerd met deze vaststelling, liet u ten slotte vallen dat deze zaken niet in u waren opgekomen ("ik had er nooit aan gedacht", gehoorverslag CGVS, p. 16). Deze uitleg is evenmin plausibel, gelet op het aantal documenten van uzelf die u in uw 2e asielaanvraag hebt voorgelegd, waaronder ook een identiteitskaart voor overzeese Pakistanen die u al voor uw vertrek naar Abu Dhabi zou hebben aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 22). U bleek dus wel degelijk op de hoogte van het belang van identiteitsdocumenten. Het vermoeden bestaat dan ook dat u de identiteitskaart van uw echtgenote niet wenst voor te leggen daar deze over een recent adres, dat niet in Kurram agency gelegen is, zou beschikken.

De door u voorgelegde identiteitskaarten van uw vader en moeder werden reeds jaren geleden aangevraagd. De identiteitskaart van uw vader is ondertussen overigens vervallen.

Het gros van de door u voorgelegde foto's dateren van de periode tot 2011 (gehoorverslag CGVS, p. 16). Van de afbeeldingen die recenter zouden zijn (gehoorverslag CGVS, p. 16, 17; foto's aangekruist in de documenten) kan niet worden afgeleid of ze al dan niet in Kurram Agency werden getrokken. Hoe dan ook kunnen deze foto's niet aantonen dat u van 2013 tot 2015 effectief in Kurram Agency hebt verbleven. Het CGVS kan immers niet weten, waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto's genomen werden.

Toen u gevraagd werd naar andere documenten die uw recent verblijf kunnen staven, verwees u meteen naar de brieven van Anjuman-e-Husseinia en andere brieven uit uw 1e asielaanvraag, die reeds

niet geloofwaardig werden bevonden. Deze documenten kunnen uw beweerde verblijf in Kurram Agency sinds 2013 bijgevolg niet staven.

De kopieën van de medische documenten over de geboorte van uw kind, die na het gehoor op het CGVS werden doorgestuurd via e-mail, kunnen hooguit aantonen dat uw kind in 2013 in Parachinar werd geboren. Deze documenten tonen niet aan dat u op het moment van de geboorte aanwezig was.

Het Commissariaat merkt tevens op dat al deze medische documenten dateren van 2013. Het Commissariaat-Generaal besluit dat u geen enkel doorslaggevend document hebt voorgelegd om uw recente verblijf in Kurram Agency te staven.

Verder merkt het Commissariaat-Generaal op dat ook uw antwoord op de vraag naar explosies in Parachinar "sinds uw vertrek" aantoont dat u uw streek reeds sinds langer hebt verlaten. Toen deze vraag werd gesteld begon u immers spontaan te vertellen over een aanslag op schoolkinderen in het nabije Nasti Kot (gehoorverslag CGVS, p. 9). Deze bekende aanval vond echter plaats in november 2014 (zie artikel toegevoegd aan uw dossier), een periode waarin u zelf nog in Parachinar zou hebben gewoond. Door te stellen dat deze aanslag heeft plaatsgevonden na uw vertrek uit de regio, geeft u zelf aan dat u uw regio sinds langer hebt verlaten.

Ten slotte dient te worden aangestipt dat u in het gehoor op het CGVS plots opmerkte dat u sinds 2005 of 2006 niet in het dorp Ali Sheri, maar in de wijk College Colony, Parachinar hebt gewoond (gehoorverslag CGVS, p. 3, 4). U hebt deze woonplaats noch in de verklaring voor een meervoudige asielaanvraag (punt 10), noch in uw 1e asielaanvraag vermeld (verklaringen DVZ 01/10/2015, punt 10; gehoorverslag 26/11/2015, p. 5). Ook deze vaststelling tast de geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Kurram Agency tot januari 2015 en uw daaraan verbonden asielrelaas ernstig aan.

De overige door u voorgelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Uw identiteitskaart en de kopieën van de identiteitskaarten van uw vader en moeder kunnen hooguit de identiteit van u en uw ouders aantonen. Uw documenten van de Verenigde Arabische Emiraten (identiteitskaart, rijbewijs, badge voor rijlessen, NICOP) tonen aan dat u van 2011 tot 2013 in Abu Dhabi hebt verbleven, een feit dat door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. De kopie van uw paspoort bevestigt hooguit uw reizen van en naar Abu Dhabi en uw vertrek uit Pakistan in 2015. De stukken in verband met uw huwelijk (akte, brief en 2 identiteitskaarten) duiden er enkel op dat u in 2012 bent gehuwd en staan eveneens los van de door u aangehaalde asielmotieven. De documenten over de algemene situatie in uw regio bevestigen de informatie waarover het CGVS beschikt. De Skynet-verzending en enveloppe tonen aan dat uw documenten van Peshawar of van Parachinar werden verzonden en hebben geen invloed op de beoordeling van uw persoonlijke nood aan bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier),

blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Khyber- Pakhtunkwa, Baluchistan, Punjab , Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo is de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof, waarbij leden van sjiiitische gemeenschap, de Hazara of de Ismaelieten gevisieerd worden. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden zijn evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Ook het aantal te betreuren slachtoffers is er gedaald.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Balochistan plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiiitische Hazaraminderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel is. In 2015 vonden er nauwelijks aanslagen plaats. De regio wordt dan ook bestempeld als de meest vreedzame in Pakistan. Er vonden wel enkele schendingen van het staakt-het vuren plaats aan de Pakistaans-Indiase grens,. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in

de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PkK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijken de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt, voor zover u dat al niet gedaan zou hebben in de voorbije jaren.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jonge man bent die niet alleen Pashtu spreekt maar ook weet te communiceren in Urdu (gehoorverslag CGVS, p. 10). U verklaarde bovendien dat u in 2011 met succes uw eindexamen van de middelbare school hebt afgelegd (gehoorverslag CGVS, p. 3) en dat u nog voor het ontvangen van uw diploma al aan een job in Abu Dhabi was geraakt dankzij het netwerk van uw vader (gehoorverslag CGVS, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt dat u meerdere jaren zelfstandig in de Verenigde Arabische Emiraten hebt gewoond en gewerkt en dat u bovendien over de middelen beschikte om voor even terug te keren naar Pakistan om daar het huwelijk met uw echtgenote te voltrekken (gehoorverslag CGVS, p. 3). Voor uw vluchten van en naar de VAE begaf u zich meermaals naar de grootstad Peshawar in de provincie Khyber Pakhtunkhwa. Er mag dan ook worden aangenomen dat u over de nodige opleiding, ervaring en middelen beschikt om u in een Pakistaanse grootstad te vestigen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die ook nog eens voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van “*de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet*”, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “*de zorgvuldigheidsplicht*”, en van artikel 13 *juncto* artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, §§ 1 en 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van “*de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet*”, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 8 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn

asielrelaas. Bij arrest met nummer 165 141 van 4 april 2016 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad in het kader van de huidige en tweede asielaanvraag evenmin verzoeker als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende:

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo dient te worden vastgesteld dat u de bevindingen die door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) werden gedaan tijdens uw eerste asielaanvraag over uw niet-recente herkomst uit Kurram Agency, zelf bevestigde door nu bij uw tweede asielaanvraag aan te geven dat u in werkelijkheid meerder jaren in Abu Dhabi woonde en werkte. De vaststelling dat u initieel poogde deze essentiële gegevens verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties, ondermijnt reeds ten zeerste het geloof in uw algemene oprechtheid. Bij uw tweede asielaanvraag gaf u eindelijk toe langere tijd in het buitenland verbleven te hebben, maar u was nog steeds niet in staat om uw verblijfplaatsen tussen 2013 en 2015 te staven. Uw bewering dat u in die periode terug in Kurram Agency verbleef is om onderstaande redenen ongeloofwaardig.

*Vooreerst merkt het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat u in uw tweede asielaanvraag van **geen nieuwe elementen** aanbracht die wijzen op een **persoonlijke vrees**.*

In het gehoor op het CGVS van 21 september 2016 haalde u in eerste instantie dezelfde elementen als in uw 1e asielaanvraag aan, met name de gedwongen rekrutering door de sjjiitische gemeenschap en de ontvoering door de Taliban in januari 2015 (gehoorverslag CGVS, p. 6, 7, 18). Dit stereotype asielrelaas werd door het CGVS reeds eerder als niet geloofwaardig beoordeeld. De beoordeling van het CGVS werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RvV). U haalde geen nieuwe elementen aan die een ander licht op deze beoordeling zouden kunnen werpen.

Er kan evenmin geloof gehecht worden aan uw zeer vage verwijzing naar een vrees ten aanzien van uw eigen gemeenschap vanwege uw verblijf bij de “vijanden” in Europa (gehoorverslag CGVS, p. 23). U bracht deze vrees aanvankelijk niet ter sprake toen u meermaals gevraagd werd naar de redenen waarom u Pakistan hebt verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd of u nieuwe elementen wilde bespreken, antwoordde u eerst spontaan “het nieuwe element in de tweede asielaanvraag is dat ik alles nu eerlijk heb gezegd, ik heb niets verborgen” (gehoorverslag CGVS, p. 18), waarmee u duidelijk verwees naar de nieuwe verklaringen over uw periode in Abu Dhabi tussen 2011 en 2013 (gehoorverslag CGVS, p. 2, 14). Deze jaren in het Midden-Oosten staan echter los van de door u aangehaalde vluchtaanleiding uit Kurram Agency in januari 2015 (gehoorverslag CGVS, p. 6, 7). Toen men u daarom opnieuw vroeg naar “nieuwe redenen”, verwees u dan weer naar een uiterst vage “vrees om vermoord te worden” in Pakistan (gehoorverslag CGVS, p. 18). Pas in laatste instantie vermeldde u dat u problemen zou kennen als u vanuit Europa zou terugkeren naar uw gemeenschap (gehoorverslag CGVS, p. 18). U verbond deze vrees echter meteen met de reeds ongeloofwaardig bevonden gedwongen rekrutering in Kurram Agency (“ze willen niet dat mensen de regio verlaten zonder hun toestemming”, gehoorverslag CGVS, p. 18). U ontweek bovendien de vraag of er enige aanwijzingen bestonden voor deze ingeroepen vrees, door opnieuw in vage termen te spreken over het beweerd lot van iemand die was “ontsnapt” (gehoorverslag CGVS, p. 23) en door vervolgens meteen over te gaan op de onmogelijke terugkeer naar uw streek vanwege het gevaar op de weg (gehoorverslag CGVS, p. 23). Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen persoonlijke vrees op basis van uw verblijf in Europa van maart 2015 tot heden.

Het eventuele overlijden van uw neef bij een explosie in de Eidgah bazaar (gehoorverslag CGVS, p. 16), dat overigens niet met documenten werd gestaafd, duidt niet op een persoonlijke vrees voor vervolging.

*Ten tweede kan het Commissariaat-Generaal nog steeds geen geloof hechten aan uw beweerde **recente herkomst** uit Kurram Agency. U legde **geen enkel doorslaggevend document** voor om uw beweerde continue verblijf in Kurram Agency na aankomst op de luchthaven van Peshawar in februari*

2013 te staven (zie kopie paspoort; gehoorverslag CGVS, p. 2, 5), en gaf geen aannemelijke uitleg voor dit gebrek aan documenten.

(...) U legt geen recente gezinssamenstelling voor waaruit de samenstelling van jullie gezamenlijk gezin zou moeten blijken. U legde ook geen recentere identiteitsdocumenten van uw echtgenote voor, en gaf geen afdoende verklaring voor dit gebrek aan documenten. Het is immers niet geloofwaardig dat uw vrouw niet over een identiteitskaart zou beschikken. Dit document is in Pakistan immers verplicht voor meerderjarige burgers (zie "COI Focus Pakistan: Identiteitsdocumenten" toegevoegd aan uw dossier). Uw verklaring dat vrouwen "doorgaans" geen identiteitskaart hebben (gehoorverslag CGVS, p. 15) is niet aannemelijk, aangezien u zelf een kopie van de identiteitskaart van uw moeder hebt voorgelegd (zie documenten). Ook aan uw daaropvolgende excuus "we trouwden, ik kwam naar hier, ze had niet de kans om te gaan" (gehoorverslag CGVS, p. 16) kan geen enkel geloof worden gehecht, daar u volgens uw verklaringen in 2012 zou zijn getrouwd en van 2013 tot 2015 in Parachinar zou hebben gewoond. Geconfronteerd met deze vaststelling, liet u ten slotte vallen dat deze zaken niet in u waren opgekomen ("ik had er nooit aan gedacht", gehoorverslag CGVS, p. 16). Deze uitleg is evenmin plausibel, gelet op het aantal documenten van uzelf die u in uw 2e asielaanvraag hebt voorgelegd, waaronder ook een identiteitskaart voor overzeese Pakistanen die u al voor uw vertrek naar Abu Dhabi zou hebben aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p. [12]). U bleek dus wel degelijk op de hoogte van het belang van identiteitsdocumenten. Het vermoeden bestaat dan ook dat u de identiteitskaart van uw echtgenote niet wenst voor te leggen daar deze over een recent adres, dat niet in Kurram Agency gelegen is, zou beschikken.

De door u voorgelegde identiteitskaarten van uw vader en moeder werden reeds jaren geleden aangevraagd. De identiteitskaart van uw vader is ondertussen overigens vervallen.

Het gros van de door u voorgelegde foto's dateren van de periode tot 2011 (gehoorverslag CGVS, p. 16). Van de afbeeldingen die recenter zouden zijn (gehoorverslag CGVS, p. 16, 17; foto's aangekruist in de documenten) kan niet worden afgeleid of ze al dan niet in Kurram Agency werden getrokken. Hoe dan ook kunnen deze foto's niet aantonen dat u van 2013 tot 2015 effectief in Kurram Agency hebt verbleven. Het CGVS kan immers niet weten, waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto's genomen werden.

Toen u gevraagd werd naar andere documenten die uw recent verblijf kunnen staven, verwees u meteen naar de brieven van Anjuman-e-Husseinia en andere brieven uit uw 1e asielaanvraag, die reeds niet geloofwaardig werden bevonden. Deze documenten kunnen uw beweerde verblijf in Kurram Agency sinds 2013 bijgevolg niet staven.

De kopieën van de medische documenten over de geboorte van uw kind, die na het gehoor op het CGVS werden doorgestuurd via e-mail, kunnen hooguit aantonen dat uw kind in 2013 in Parachinar werd geboren. Deze documenten tonen niet aan dat u op het moment van de geboorte aanwezig was.

Het Commissariaat merkt tevens op dat al deze medische documenten dateren van 2013. Het Commissariaat-Generaal besluit dat u geen enkel doorslaggevend document hebt voorgelegd om uw recente verblijf in Kurram Agency te staven.

Verder merkt het Commissariaat-Generaal op dat ook uw antwoord op de vraag naar explosies in Parachinar "sinds uw vertrek" aantoont dat u uw streek reeds sinds langer hebt verlaten. Toen deze vraag werd gesteld begon u immers spontaan te vertellen over een aanslag op schoolkinderen in het nabije Nasti Kot (gehoorverslag CGVS, p. 9). Deze bekende aanval vond echter plaats in november 2014 (zie artikel toegevoegd aan uw dossier), een periode waarin u zelf nog in Parachinar zou hebben gewoond. Door te stellen dat deze aanslag heeft plaatsgevonden na uw vertrek uit de regio, geeft u zelf aan dat u uw regio sinds langer hebt verlaten.

Ten slotte dient te worden aangestipt dat u in het gehoor op het CGVS plots opmerkte dat u sinds 2005 of 2006 niet in het dorp Ali Sheri, maar in de wijk College Colony, Parachinar hebt gewoond (gehoorverslag CGVS, p. 3, 4). U hebt deze woonplaats noch in de verklaring voor een meervoudige asielaanvraag (punt 10), noch in uw 1e asielaanvraag vermeld (verklaringen DVZ 01/10/2015, punt 10; gehoorverslag 26/11/2015, p. 5). Ook deze vaststelling tast de geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Kurram Agency tot januari 2015 en uw daaraan verbonden asielrelaas ernstig aan.

De overige door u voorgelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Uw identiteitskaart en de kopieën van de identiteitskaarten van uw vader en moeder kunnen hooguit de identiteit van u en uw ouders aantonen. Uw documenten van de Verenigde Arabische Emiraten

(identiteitskaart, rijbewijs, badge voor rijlessen, NICOP) tonen aan dat u van 2011 tot 2013 in Abu Dhabi hebt verbleven, een feit dat door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. De kopie van uw paspoort bevestigt hooguit uw reizen van en naar Abu Dhabi en uw vertrek uit Pakistan in 2015. De stukken in verband met uw huwelijk (akte, brief en 2 identiteitskaarten) duiden er enkel op dat u in 2012 bent gehuwd en staan eveneens los van de door u aangehaalde asielmotieven. De documenten over de algemene situatie in uw regio bevestigen de informatie waarover het CGVS beschikt. De Skynet-verzending en enveloppe tonen aan dat uw documenten van Peshawar of van Parachinar werden verzonden en hebben geen invloed op de beoordeling van uw persoonlijke nood aan bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. (...)

Voormelde motieven zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker voert aan dat noch zijn identiteit noch zijn nationaliteit worden betwist, dat hij naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag alles heeft verteld betreffende zijn geboortedata, zijn reisweg en zijn eerder verblijf in Abu Dhabi en dit voor zover mogelijk heeft proberen te staven met documenten. Dit neemt evenwel niet weg dat verzoeker in het kader van de huidige asielaanvraag in gebreke blijft zijn verblijf in Kurram Agency van februari 2013, toen hij terug was uit Abu Dhabi, tot januari 2015, toen hij zijn land van herkomst verliet om naar België te komen, aannemelijk te maken.

Vooreerst legde verzoeker geen enkel doorslaggevend document voor om zijn beweerde continue verblijf in Kurram Agency na aankomst op de luchthaven van Peshawar in februari 2013 te staven en gaf hij geen aannemelijke uitleg voor dit gebrek aan documenten. Waar verzoeker opmerkt dat zijn paspoort aantoonde wanneer hij teruggekeerd is naar Pakistan vanuit Abu Dhabi en hieruit niet blijkt dat hij sindsdien nog ergens anders naartoe is gereisd, gaat hij eraan voorbij dat zijn paspoort geen informatie bevat over eventuele verplaatsingen binnen Pakistan, noch over eventuele reizen naar het buitenland die verzoeker desgevallend illegaal of zonder verplicht gebruik van zijn paspoort zou hebben ondernomen. Ook het gegeven dat in verzoekers dossier niet kan worden teruggevonden dat er elders vingerafdrukken werden genomen of een visum werd aangevraagd, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker zijn recente afkomst uit Kurram Agency niet aantoonde. Verzoeker kan er niet mee volstaan op passieve wijze te verwijzen naar de afwezigheid van elementen in zijn dossier die zijn voorgehouden recente verblijf in Kurram Agency tegenspreken, maar dient dit verblijf door middel van bewijskrachtige documenten te staven. Wat betreft de documenten die betrekking hebben op verzoekers zoontje, wordt reeds in de bestreden beslissing terecht gesteld dat deze hooguit kunnen aantonen dat verzoekers zoontje in 2013 in Parachinar werd geboren, maar dat nergens uit deze documenten blijkt dat verzoeker daar zelf op het moment van de geboorte aanwezig was. Verzoekers loze bewering dat hij in de tweejarige periode waarover onduidelijkheid bestaat inzake zijn verblijfssituatie geen significante zaken zou hebben gedaan opdat er aannemelijk papieren bewijs van zou zijn, overtuigt niet.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een overeenkomst tot aankoop van een moto alsook een registratiebewijs met betrekking tot diezelfde moto (stuk 4). De Raad merkt aangaande de koopovereenkomst vooreerst op dat deze niet vergezeld gaat van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat de Raad uit dit document niet meer kan opmaken dan dat het gedateerd is op 18 juni 2014. In de veronderstelling dat beide documenten betrekking hebben op hetzelfde voertuig, stelt de Raad de authenticiteit ervan ernstig in vraag gelet op de vaststelling dat verzoeker zijn moto op 5 juni 2014 op zijn naam liet registreren hoewel hij de koopovereenkomst pas op 18 juni 2014 zou hebben gesloten. De vermelding op het registratiebewijs dat verzoeker op datum van opmaak zijn permanente verblijfplaats had in "SHALOZAN ALISHARI PARACHINAR (...)" vindt bovendien geen steun in verzoekers verklaringen in 2005 of 2006 met zijn familie te zijn verhuisd van Shalozan, Ali Sheri naar de stad Parachinar, meer bepaald College Colony, waarheen hij ook na zijn verblijf in Abu Dhabi terugkeerde om zich opnieuw bij zijn familie te voegen (stuk 5, gehoorverslag, p. 3-5). Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat voormelde documenten slechts fotokopieën betreffen en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën evenmin bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Verzoeker houdt zich het recht voor bijkomende stukken neer te leggen teneinde zijn recent verblijf in Kurram Agency te staven. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat dergelijke stukken na indiening van het verzoekschrift werden neergelegd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift zonder meer beweert dat hij tijdens de aanslag in Nasti Kot van november 2014 wel degelijk "*in het land*" was, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat hij deze aanslag vermeldde toen hem werd gevraagd naar grotere ontploffingen die in Parachinar plaatsvonden sinds zijn vertrek en zodoende zelf aangaf dat hij zijn regio al eerder had verlaten dan hij voorhoudt (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Verzoeker bleek verder niet in staat om andere incidenten precies in de tijd te situeren. Dat aanslagen met dodelijke slachtoffers dermate courant zijn in zijn regio dat verzoeker niet precies kan aangeven op welke dag of in welke maand of jaar zij plaatsvonden is een algemene bewering die geenszins weet te overtuigen.

Waar verzoeker stelt niet te begrijpen hoe er getwijfeld kan worden aan de ontvoeringen en het gevaar in zijn regio van herkomst, nu dit toch dagelijks nieuws is, gaat hij eraan voorbij dat hij niet kan volstaan met een verwijzing naar incidenten waarbij hij niet persoonlijk betrokken was om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoeker terugkomt op zijn beweerde gedwongen rekrutering door leden van zijn gemeenschap, dient hij erop te worden gewezen dat reeds in het arrest van 4 april 2016 werd gemotiveerd waarom aan dit element geen geloof kan worden gehecht en dat de Raad zich hieromtrent niet opnieuw kan uitspreken zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit het noordwesten van Pakistan en erkent op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat deze regio geteisterd wordt door een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dat weliswaar zeer lokaal van aard is.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er evenwel geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

2.8. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten zijn geboortestreek of regio van herkomst te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Volgens de informatie opgenomen in het administratief dossier is de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt in bepaalde regio's, maar geldt dit niet voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom

van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in een van de grote Pakistaanse steden gelegen in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet vestigt. Het Commissariaat-generaal kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen: *"(...) Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jonge man bent die niet alleen Pashtu spreekt maar ook weet te communiceren in Urdu (gehoorverslag CGVS, p. 10). U verklaarde bovendien dat u in 2011 met succes uw eindexamen van de middelbare school hebt afgelegd (gehoorverslag CGVS, p. 3) en dat u nog voor het ontvangen van uw diploma al aan een job in Abu Dhabi was geraakt dankzij het netwerk van uw vader (gehoorverslag CGVS, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt dat u meerdere jaren zelfstandig in de Verenigde Arabische Emiraten hebt gewoond en gewerkt en dat u bovendien over de middelen beschikte om voor even terug te keren naar Pakistan om daar het huwelijk met uw echtgenote te voltrekken (gehoorverslag CGVS, p. 3). Voor uw vluchten van en naar de VAE begaf u zich meermaals naar de grootstad Peshawar in de provincie Khyber Pakhtunkhwa. Er mag dan ook worden aangenomen dat u over de nodige opleiding, ervaring en middelen beschikt om u in een Pakistaanse grootstad te vestigen.*

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die ook nog eens voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. (...)"

Nog daargelaten dat noch uit de informatie aanwezig in het administratief dossier, noch uit deze waarnaar verzoeker verwijst, op algemene wijze blijkt *"dat het leven in Pakistan niet aan de standaarden van een menswaardig leven voldoet"* of *"dat er blijkbaar geen optie is om een menswaardige wijze zich in het land zomaar te gaan settelen"*, doet verzoeker geen afbreuk aan de hoger weergegeven motieven waarom hij in staat mag worden geacht om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien. Algemene informatie over de huurprijzen van appartementen in Islamabad of het minimumloon van ongeschoolde arbeidskrachten is in dezen niet dienstig (stukken 6 en 7 gevoegd bij het verzoekschrift), net zomin als de algemene bewering dat het financieel of praktisch niet mogelijk zou zijn voor verzoeker en zijn familie om naar een veiligere regio te reizen. Uit de gedane vaststellingen blijkt dat verzoeker over de nodige opleiding, ervaring en middelen beschikt om zich in een Pakistaanse grootstad te vestigen. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan dat op het tegendeel wijst.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Pakistan, blijkt uit een recente analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan (EASO COI Report *"Pakistan. Security Situation"* van juli 2016, aanwezig in het administratief dossier) dat hoewel de situatie in de provincies Khyber-Pakhtunkhwa, Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo is de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkhwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal 'targeted killings', als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi is geconcentreerd en in beduidend

mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof, waarbij leden van sjiitische gemeenschap, de Hazara of de Ismaelieten gevisieerd worden. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden zijn evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Ook het aantal te betreuren slachtoffers is er gedaald.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Balochistan plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en 'extrajudicial killings' van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazaraminderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel is. In 2015 vonden er nauwelijks aanslagen plaats. De regio wordt dan ook bestempeld als de meest vreedzame in Pakistan. Er vonden wel enkele schendingen van het staakt-het-vuren plaats aan de Pakistaans-Indiase grens. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

Een grondige analyse van de beschikbare informatie leidt tot de conclusie dat er in de provincies Khyber-Pakhtunkhwa, Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker vooreerst aanvoert dat meerdere Pakistaanse asielzoekers uit exact dezelfde regio, zijnde Ali Sheri, Parachinar, College Colony, recent subsidiaire bescherming zouden hebben gekregen, dient te worden opgemerkt dat elke asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afzonderlijk wordt onderzocht. Elke asielaanvraag wordt immers individueel benaderd. De commissaris-generaal houdt bij het nemen van een beslissing steeds rekening met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door de asielzoeker. Het feit dat in andere dossiers met betrekking tot asielzoekers die eveneens afkomstig zijn uit verzoekers regio geoordeeld wordt dat geen veilig en redelijk intern vestigingsalternatief voorhanden is, kan aldus geen afbreuk doen aan de motivering met betrekking tot het interne vestigingsalternatief *in casu*.

Verzoeker citeert vervolgens uit rapporten van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken, maar brengt zodoende geen informatie aan die afbreuk vermag te doen aan de hoger weergegeven analyse met betrekking tot het vestigingsalternatief in de grote steden van Pakistan. Daarin wordt immers niet betwist dat politiek geweld, moorden en bomaanslagen op regelmatige basis plaatsvinden over het hele Pakistaanse grondgebied en dat daarbij vaak overheidsinstanties worden gevisieerd, noch dat publieke en religieuze plaatsen eveneens vaak doelwitten zijn. Uit de informatie waarnaar verzoeker verwijst kan evenwel niet blijken dat het geweld of het aantal burgerslachtoffers in de Pakistaanse steden gelegen buiten FATA en Khyber-Pakhtunkhwa dermate proporties aanneemt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de in voormelde rapporten opgenomen lijst van incidenten in 2015, alsook deze van terroristische incidenten gevoegd bij het verzoekschrift (stuk 5) kan zulks evenmin blijken. De prevalentie van gewone

criminaliteit en corruptie heeft geen uitstaans met het geweld dat kadert in een gewapend conflict en is bijgevolg niet relevant voor de analyse van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet die hier aan de orde is.

Verzoeker meent dat de COI Focus "*Pakistan. Bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in het licht van interne vlucht*" van 7 augustus 2015 "*hopeloos verouderd en achterhaald*" is, maar brengt zelf geen informatie bij die dit aantoont.

Het loutere feit dat sjiïeten in bepaalde steden een zeker risico lopen om door andersgelovige individuen of groeperingen te worden gevisieerd, vormt op zich geen zwaarwegende grond om aan te nemen dat verzoeker door zijn loutere aanwezigheid in gelijk welke stad die behoort tot het voorgestelde vestigingsalternatief een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.10. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen, en in meest ondergeschikte orde, om een nieuw gehoor te bevelen betreffende zijn leven in College Colony en een recent rapport inzake het interne vluchtalternatief en de veiligheid op te vragen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. DIGNEF